

Karel Tampier

O ČUMÁČKOVI POLETUCHOVI, PILOTU ULTRALEHKÝCH LETADEL

Byl jednou jeden čumák. Protože všechno zlehčoval, zdrobňoval, ba až zmalicherňoval, říkali mu Čumáček. Nic lepšího je nenapadlo. Jednou se Čumáček – úplně náhodou – motal okolo letiště. Na letišti létali. Pardon – **nad** letištěm létali. A Čumáček očarován zíral, jak se vznášejí. Užasle pocítil, že létat je lehké. Letci si lehce všimli, že na ně čumí nějaký čumák. Vylezli z letadel, a přišedše k Čumáčkovi, pravili: „Polet s námi!“ – a Čumáček jim velmi lehce podlehl. A poprvé vzletl...

Od té doby mu říkali Čumáček Poletucha. Jenže Čumáčkovi Poletuchovi (dále jen ČP) se sice líbilo, že letěl, avšak to se jenom vezl. Pocítil touhu nejen letět, ale sám řídit letadlo. Popídiv se, zjistil, že to lze lehce. Nejlehčí je to prý na ultralehkých letadlech. ČP se myšlenka ultralehkého létání zalíbila. Přijal ji zúplna nejlehčejí. Vůbec se mu všechno – poté, co letěl – zdálo ještě prostší, vzdušné, čiré, aerobní, prostě nejlehčí. Řekl si: Často jsem létal jak hadr na holi v různých záležitostech a měl jsem silný pocit, že to jde těžko. Ale teď mám nový, ještě silnější pocit: ono to jde i lehce! Ba dokonce značně velmi hodně – ba skoro **úplně** lehce, prostě ultralehce!

A tak ČP začal brát život ještě o hodně lehčejí než dříve - ultralehce. Vybral všechny úspory a zaplatil si lehký levný kurz ultralehkého létání. Začal jíst jenom velmi lehká jídla a pít jenom to, co mělo v názvu Light. Úplně lehce se mu začalo dařit velmi lehkou konverzací navazovat styky s kdejakými čumáky a získávat lehké čumačinky pro jakékoli čuňáčinky. Lehce se zbavoval přebytečných krámů, šrámů, těžkých myšlenek, bolavé hlavy a obtížných lehkých známostí.

To už mu ovšem všichni říkali Čumáček Poletucha, Pilot Ultralehkých Letadel (dále jen ČP-PULL). Obdivovali se mu, jak bere všechno lehce, jak se lehce vznáší nad krajem, nad vztahy, nad starostmi, nad zodpovědností. Ba i nad životem, nad národem, rodinou, pánembohem a pánbuvíčem. Nad vším se vznášel ultralehce. A to je pobuřovalo, pokořovalo, dráždilo, sdružovalo a nasíralo. Záhy se téměř všichni shodli, že ČP-PULL je neakceptovatelný, nepřijatelný, nepřírozený, nadpřírozený, nedefinovatelný a nepochopitelný, a vůbec, jak von si to může dovolit, hajzlik jeden! ČP-PULLovi to bylo ovšem jedno, ba dokonce šmafů nebo šmafuk – jak libo. Byl už jinde.

Ano, byl jinde. Lehce zjistil, že lehkost bytí nespočívá v požívání lehkých jídel a výrobků, co nesou značku Light. Ba ani v používání ultralightů k vzdušné přepravě. Ba ani v nepřirozeném vznášení se ve vzduchu, když našinec není pták. Pochopil, že lehkost bytí spočívá v otevřeném přijetí všeho, co život čumáčkovi nadělí. V lehkém opojení z pochopení dokonce vydedukoval, že: Být, či nebýt – to je otázka! Pak si uvědomil, že to už někdo napsal. To jej uvedlo do rozpaků, ba až znejistilo. Zdálo se mu, že jeho pocity nejsou unikátní, a to je možná problém. To je snad průšvih! ČP-PULL si uvědomil, že on sám není unikátní. Je obvyklý, normální, častý, tuctový. Jediné, co jej odlišuje, je jeho přezdívka ČP-PULL. Ve skutečnosti je jenom obyčejný čumák. To je fuckt průšvih, to je průser!!

Co s tím? Napadlo jej, že se musí více odlišit a zvýraznit. A tak létal stále výše a dále, myslil stále lehčejí a nekonvenčněji, kecal pořád úchylněji a vychyloval strašně. Všichni z něj měli srandu. To se tak čumákům stává. On však byl stále jinději a jinději, ba až skoro úplně mimo. Létal pořád výše a výšeji, až mu Slunce upálilo péro. A on padaje jako padavka pochopil, kde je jeho místo. Ano, tady, na Zemi! Jenže na Zemi je ještě dalších pár miliard čumáků, čumáků tuctových, obyčejných, jedenjakodruhých. Když dopadl, bylo vystaráno...

Miliardy čumáků ani nevzdechly, tělo ČP-PULL se někde ztratilo ve víru kampaní, občas zavzpomínali jen hospodští kumpáni. A to jenom lehce. Ultralehce.